

ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΣΙΚΑΓΟ: 1886 • 2012

ΖΗΤΩ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Η φετινή συγκυρία της Εργατικής Πρωτομαγιάς θέλει την παγκόσμια εργατική τάξη, την τάξη των καταπιεσμένων και των «κολασμένων όλης της γης», να υποχωρεί διαρκώς απ' όσα με αίμα είχε κατακτήσει από την απεργία της 1ης Μάη του 1886 στο Σικάγο –που την καθιέρωσε ως μέρα μνήμης των εργατικών αγώνων– μέχρι σήμερα.

Ιδιαίτερα στην ελληνική καπιταλιστική πραγματικότητα, ακόμα και το δωρο, ματωμένο αίτημα των απεργών του Σικάγο, θεωρείται παρελθούσα συνθήκη. Η ανεργία καλπάζει και στην πραγματικότητα ξεπερνάει το ¼ του εργατικού δυναμικού, ο επισφαλώς εργαζόμενος με τα ελαστικά ωράρια, την ανασφάλιστη εργασία και τη διαρκή απειλή της απόλυσης είναι η επικρατέστερη φιγούρα της εργατικής τάξης, και την ίδια στιγμή μισθοί, συντάξεις, επιδόματα και άδειες πετσοκόβονται με ταχείς ρυθμούς. Η ραγδαία αύξηση των αυτοκτονιών τα τελευταία 2 χρόνια, κυρίως λόγω οικονομικών δυσχερειών, έρχεται να επισφραγίσει τη ζοφερή εργασιακή πραγματικότητα που βιώνει το προλεταριάτο σήμερα.

Συνείδηση

Τα τελευταία 30 χρόνια το προλεταριάτο της χώρας διεμβολίστηκε από τον σοσιαλδημοκρατικό συνδικαλισμό, πείστηκε από τις υποσχέσεις ταξικής ανέλιξης και επιβεβαίωσε υλικά τη μικροαστική ονειρώξη μέσα από τις πιστωτικές κάρτες και τα δάνεια. Κατακερματισμένο και από την αναδιάρθρωση των μέσων παραγωγής βρέθηκε να αποθεώνει τον ατομικισμό και την προσωπική καβάντζα, ξεχνώντας έτσι ότι μέσω της συλλογικής ταξικής συνείδησης και των συλλογικών αγώνων κατόρθωσε να βελτιώσει τις συνθήκες ζωής του μέσα στα χρόνια.

Αυτή ακριβώς είναι η πρόκληση της εποχής. Να επανακτήσουμε ως εργατική τάξη τη συνείδηση της θέσης μας και των συλλογικών μας συμφερόντων. Συμφέροντα τα οποία στέκουν στην ακριβώς αντίθετη θέση με αυτά της αστικής τάξης, της τάξης των αφεντικών, του κράτους και τους κεφαλαίου.

Τίποτα κοινό δεν έχουμε με τα αφεντικά, εγχώρια και

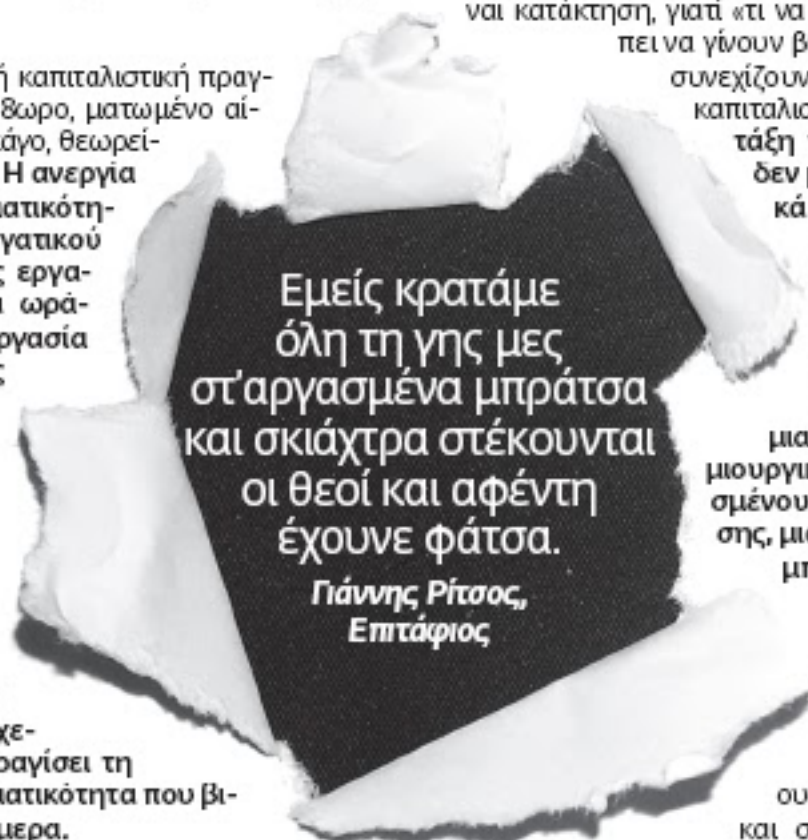
διεθνή, και αυτό πρέπει να γίνει σαφές. Ο ηττημένος γραφειοκρατικός συνδικαλισμός, δεξιός και αριστερός, προσπαθεί για παράδειγμα, να μας πείσει ότι υπογράφοντας συλλογική σύμβαση με μειώσεις στο μισθό έως και 20% είναι νίκη(!). Μας λένε ότι είναι κατάκτηση γιατί οι εργοδότες, λέει, δεν θέλουν καν να υπογράψουν συλλογικές συμβάσεις. Είναι κατάκτηση, γιατί «τι να κάνουμε, οι επιχειρήσεις πρέπει να γίνουν βιώσιμες, τα αφεντικά πρέπει να

συνεχίζουν να αυξάνουν τα κέρδη τους, ο καπιταλισμός πρέπει να επιβιώσει». Ως τάξη πρέπει να κατανοήσουμε ότι δεν μας συμφέρει ούτε τα αφεντικά να αυξάνουν τα κέρδη τους ούτε να επιβιώσει ο καπιταλισμός. Δεν μας συμφέρει να γυαλίζουμε τις αλυσίδες μας, επειδή μας έχουν μάθει να ζούμε σιδηροδέσμοι. Αυτό που μας συμφέρει είναι μια ζωή με αξιοπρέπεια και δημιουργικότητα, μια ζωή με εξασφαλισμένους τους υλικούς όρους επιβίωσης, μια ζωή που ο καπιταλισμός δεν μπορεί να μας παρέχει.

Τα κελεύσματα για διαρκή υποταγή, είτε επικαλούνται τη σωτηρία της πατρίδας και «την εθνική ομοψυχία ενάντια στους κακούς ευρωπαίους», είτε γίνονται από αφεντικά και συνδικαλιστικές ηγεσίες, δεξιά και αριστερά, έχουν έναν και μοναδικό στόχο: να μας κάνουν να παραδεχτούμε ότι η τάξη μας και η τάξη τους έχουν κοινά συμφέροντα. Να μας κάνουν να πειστούμε ότι είναι προς το συμφέρον μας η όλο και μεγαλύτερη εκμετάλλευσή μας, να μας κάνουν να συναινέσουμε στους όρους σκλαβιάς που μας ετοιμάζουν.

Ανταλμβανόμενη η κυρίαρχη ιδεολογία ότι η κοινωνική συναίνεση στο πολιτικό και οικονομικό σύστημα διαρρηγνύεται μέρα με τη μέρα, προσπαθεί να ανασυνταχθεί και χρησιμοποιώντας ιδεολογικά τεχνάσματα, να αποπροσανατολίσει την κοινωνία. Σ' αυτή την κατεύθυνση κινείται το ξεπήδημα κομμάτων που φέρουν τον τίτλο του «αντιμνημονιακού». Σαν τους χαμαιλέοντες, άνθρωποι που στήριξαν ψυχή τε και σώματι αυτό το σύστημα (βλ. Καμμένο, Κατσέλη, Μπακογιάννη, Μανώλη κ.α.) προσπαθούν να μας πείσουν ότι έχουν μεταλλαχθεί και ότι υποστηρίζουν πλέον τα συμφέροντά μας.

Σ' αυτή την κατεύθυνση κινείται επίσης η υπερπροβολή του ακροδεξιού λόγου και η ταυτόχρονη μιντιακή απενοχοποίηση των φασιστικών και ναζιστικών καθαρισμών, και

η τοποθέτησή τους εντός θεσμικού πλαισίου. Το σύστημα καλλιεργεί τα φοβικά και συντηρητικά κοινωνικά αντανακλαστικά, γιατί κατανοεί ότι είναι τα μόνα που θα παράγουν την απαραίτητη συναίνεση. Γιατί δεν είναι η Χρυσή Αυγή, αλλά οι «σοσιαλιστές» Χρυσοχοϊδης και Λοβέρδος που θεσμοθέτησαν τα ρατσιστικά πογκρόμ ενάντια σε μετανάστες. Είναι το σύνολο του πολιτικού συστήματος και τα μιντιακά τους φερέφωνα που ανάγουν το «μεταναστευτικό» σε Νοι «πρόβλημα», επιχειρώντας εκτός των άλλων να διασπάσουν την ενότητα που δομικά διέπει την τάξη μας.

Ας μην αυταπατόμαστε: οι φράχτες στον Έβρο, οι εισβολές σε σπίτια μεταναστών, τα σύγχρονα Νταχάου (που τολμάνε και τα αποκαλούν «κέντρα φιλοξενίας») δεν γίνονται για την «επίλυση του μεταναστευτικού», αλλά είναι τμήμα της οργανωμένης διάχυσης φόβου και πανικού στην κοινωνία, για τη μετατόπιση του δημόσιου διαλόγου και εν τέλει για την απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης.

Η καταστολή που δεχόμαστε, όμως, δεν είναι μόνο ιδεολογική, αλλά και φυσική, καθότι ως γνωστόν, όπου δεν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος. Ειδικά αυτή την περίοδο, ο κρατικός σχηματισμός νομοθετεί και δρα κατασταλτικά ενάντια σε οποιονδήποτε αντιστέκεται. Από τους τρομονόμους ως τους κουκουλονόμους, την αστυνομική βία σχεδόν σε κάθε πορεία, τις προφυλακίσεις διαδηλωτών όπως των τεσσάρων στις 12/02, τα ισόβια που μοιράζει το σύστημα «δικαιοσύνης» σε δεκάδες αγωνιστές, τις διαρκείς δίκες που ουσιαστικά κρίνουν παράνομες όλες τις απεργίες συνολικά, την ένστολη υποστήριξη μεγαλοεταρειών ενάντια σε ντόπιες κοινωνίες (Λευκίμμη, Κερατέα, Χαλκιδική κ.α.), την αναγόρευση ολόκληρων περιοχών σε «κόκκινες ζώνες» (Εξάρχεια), την ανάπτυξη χιλιάδων μπάτσων για τη διεκπεραίωση ναζιστικής έμπνευσης θεαμάτων (παρελάσεις), αλλά και την αδιάψευστη ενεργοποίηση του παρακράτους – όλες αυτές οι μεθοδεύσεις συνιστούν ένα τοπίο καταστολής που βάζει στο στόχαστρο όλο και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια.

Εκλογικές ψευδοσθήσεις

Στο παραπάνω πλαίσιο διοργανώνονται οι εκλογές της 6ης Μαΐου. Όπως και σε κάθε εκλογές, έτσι και σε αυτές, το κοινωνικό σώμα καλείται να επιλέξει τους δυνάστες του ή στην καλύτερη περίπτωση αυτούς που θα ανταναικλούν την γκρίνια του στο κοινοβούλιο. Και αυτές οι εκλογές είναι το άλλοθι ευγενείας της βάρβαρης επίθεσης που βιώνουμε, είναι ο δημοκρατικός μανδύας του καπιταλισμού. Η ψήφος δεν είναι

αντιμνημονιακός αγώνας, είναι η αυταπάτη ότι μέσα από τη δημοκρατία τους επιλύονται όλα μας τα προβλήματα. Ως τάξη δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο καπιταλισμός, είτε με το προσωπείο της δημοκρατίας είτε με αυτό της χούντας, είναι πανταχού παρών, διαιωνίζοντας την εκμετάλλευσή μας. Από τη θέση μας, δεν μπορούμε παρά να τονίσουμε με σαφήνεια ότι η διαμαρτυρία, η αντίσταση, ο αγώνας και η ταξική αντεπίθεση δεν περνάνε μέσα από τα εκλογικά κανάλια και την αντιπροσώπευση.

Οργάνωση & Ταξική αντεπίθεση

Η εκμετάλλευση έχει όνομα και λέγεται καπιταλισμός. Ο αγώνας για την ανατροπή του οργανώνεται και διεξάγεται καθημερινά στους χώρους αναφοράς μας: στα σχολεία, τα πανεπιστήμια, τις γειτονιές, τους χώρους εργασίας.

Ως εργάτες/ριες (μισθωτοί/ες, επισφαλώς εργαζόμενοι/ες, «μαύροι/ες») και άνεργοι/ες) πρέπει να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας. Μακριά από φυλετικές και έμφυλες διακρίσεις και πρακτικές κοινωνικού κανιβαλισμού, συλλογικοποιούμε με οριζόντιες δομές χωρίς ειδικούς και αρχηγούς, χωρίς πατερούληδες που ξέρουν τα συμφέροντά μας καλύτερα από εμάς. Κατανοούμε και διατρανώουμε ότι για τα δεινά μας δεν φτάνει οι μετανάστες, φτάνει τα αφεντικά. Δεν πέφτουν οι μισθοί ή χάνουμε τη δουλειά μας επειδή «μας τις παίρνουν οι ξένοι», αλλά επειδή αυτό είναι που συμφέρει τους καπιταλιστές: η όλο και μεγαλύτερη εκμετάλλευσή μας.

Οργανωνόμαστε μέσα από σωματεία, συνελεύσεις και συλλογικότητες βάσης. Δεν αρκούμαστε στο να γκρινιάζουμε, αλλά βρίσκουμε και άλλους ανθρώπους που είναι διαθέσιμοι να παλέψουν μαζί μας και δημιουργούμε δομές αντίστασης σε κάθε χώρο δουλειάς. Δεν αφήνουμε τις λήψεις των αποφάσεων στους λίγους, στους εκλεκτούς του κάθε ΔΣ, αλλά αποφασίζουμε μέσα από συνελεύσεις όπου το κάθε μέλος είναι ισότιμο, όπου η κάθε άποψη ακούγεται, συζητιέται και, στη βάση της κατανόησης των κοινών συμφερόντων, παίρνονται οι αποφάσεις.

Δεν οικτρίουμε την κακή μας τύχη, ούτε περιμένουμε οι θεοί «να πάρουν μακριά από εμάς την κρίση». Βαδίζουμε με συνείδηση για την αντεπίθεση της τάξης μας, για την ανατροπή της συνθήκης σκλαβιάς που μας έχουν επιβάλει και ολοένα οξύνεται. Αρκεί να πιστέψουμε ότι κανείς δεν θα ψάλλει τον επιτάφιο της ταξικής μας πάλης. Αρκεί να πιστέψουμε ότι η τάξη μας θα νικήσει και δεν θα υπάρχει άλλη τάξη να της αντιπαρατεθούμε, ως την κατάργηση της μισθωτής εργασίας και την αταξική κοινωνία.

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΣΤΟΥ ΠΗΓΑΔΙΟΥ ΤΟΝ ΠΑΤΟ ΖΗΤΩ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

■ Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου ■ Σωματείο Σερβιτόρων Μαγειρών ■ Πρωτοβουλία Εργαζομένων στο Μετρό – Ταξικό Μέτωπο ■ Συνέλευση Βάσης Τεχνικών Κινηματογράφου Τηλεόρασης ■ Συνέλευση Εργαζομένων/Ανέργων/Φοιτητών στα ΜΜΕ